

SOCIALISMUS V NÁS

MARTIN K.

(Praha, březen 2006)

Vždycky, když přijdete na shromáždění, je tady spousta těch, kteří hovoří. Nemyslím jenom přirozeně, že se občas snažíme udržet v klidu naše děti, ale mluvím o duchovní rovině. Přijdeme na shromáždění a přicházejí různé hlasy, různé myšlenky, které se snaží zaujmout naši pozornost. A někdy to bývají tak obyčejné věci. – „Nenapsal jsem ten dopis! Napíšu ho odpoledne.“ – „Co bude po shromáždění, budeme obědvat tady?“... To jsou úplně reálné věci, které přicházejí, aby zaujaly naši pozornost. Je to tak? Takových věcí je opravdu hodně. ☺

Člověk zjišťuje, že ho něco bombarduje. Najednou se nesoustředí. Přicházejí úplně jiné myšlenky. Přicházejí myšlenky, které nás někam směřují. A vězte, že v každém okamžiku se děje boj o naši mysl. Probíhá boj o naši duši. Někdy máte pocit, že proti vám někdo útočí a bombarduje vás. A vy se vzpouzíte a perete se. Najednou to ustane, a vy netušíte, že je to jenom jiná forma boje. Dneska jsme jeli s Kristýnkou na shromáždění a přišlo nám velmi silně, že budeme bojovat s duchem apatie. S duchem apatie a letargie. Nevěděli jsme přesně, co s tím udělat, tak jsme se celou cestu modlili.

Přemýšlel jsem po cestě i tady na shromáždění, co způsobuje letargii. Co způsobuje ducha apatie. Co způsobuje to, že člověk složí zbraně. Složí zbraně a nechává věci plynout kolem sebe. Nechává to duchovní, to, co po nás Bůh chce, všechno to, co se v reálu děje, plynout kolem sebe. Člověk si zdánlivě odpočine. Nemám nic proti tomu, když si odpočineme. Sami však znáte ten typ odpočinku, kdy si odpočinete tak, že to má šťávu. Kdy si odpočinete tak, že jste načerpali z Hospodina. Znáte i typ „odpočinku“, kdy zjistíte, že vlastně přeběhl den, přeběhl půlden, přeběhlo shromáždění, přeběhlo 14 dní, vy jste se sice moc nenamáhali, ale cítíte se ospalejší a unavenější, než když jste začali odpočívat.

Někdy jdete na oběd, nejste opatrní a dáte si kus kachny nebo výpečky, pořádnou hromadu zelí a šest knedlíků. Potom člověk přijde do kanceláře, sedne k počítači a měl by něco dělat, jenže přemáhá tělo. Víte, takové jídlo je pro lidi, kteří pořádně pracují venku. Vidíme jsme, jak si naši tátové, dědové a někteří v okolí namažou chleba sádlem, dají si kačenu, dají si knedlíky. Jenomže oni potom popadnou sekeru, řetězovku a jdou bouchat do lesa. A tam to „vybouchají“. Proto můžou mít knedlíků klidně deset. Večer přijdou a dají si je znova. Pokud však člověk nedělá fyzicky namáhavou činnost a takhle se nají, jeho tělo pak nefunguje.

Vězte, že to teď není lekce zdravé výživy. Co myslíte, o čem mluvím? Mluvím o tom, že se občas na shromáždění dobře najíte. Bůh nás dobře krmí. Ale pokud to slovo neuvrhneme ve skutek, pokud nemáme nějaký konkrétní, osobní zápas, pokud nestojíme v bojové linii, pokud nebojujeme a nehledáme Boží vůli, pokud nečiníme pokání, pak všechna energie, která nám byla dána, všechno slovo, všechno vysvobození je nám najednou ke škodě. Protože místo toho, aby v nás slovo vybuchovalo energii, tak nám energii vezme. Vezme nám energii. Necháme se podvést. Lidé, kteří trpí apatií, jsou lidé, kteří jsou nasyceni. Něčím „uspokojeni“. Nic je zrovna teď netrápí. Zdánlivě.

Zdánlivě je nic netrápí. Jsou to taková sedativa, ale člověk může klidně umřít. Amen? V klidu se stát nezdravým a nepoužitelným. Protože co se stane člověku, který přijde do kanceláře, sedí a kouká do obrazovky? Co vyprodukuje? Nic. Klik sem, klik tam. Něco by chtěl číst, a najednou zjistí, že napůl spí. Řekne si: Musím dát kafe. Probírá se, jde si dát kafe. Zkusí to rozehnat kafem, a moc to nezafunguje. Zkuste ho však napadnout. Zkuste mu dát práci, aby se začal hýbat. Najednou ožije. Podobně se potřebujeme i my vzepřít duchu apatie. Potřebujeme se vzepřít duchu letargie a porozumět tomu, co Bůh říká. Co Bůh říká v tuto hodinu. Co pro nás má na tento den. Kam nás chce poslat. Co chce učinit. Co skrze nás chce udělat. Protože my nejsme sami svoji. Klidně můžeme být. To je na nás. Ale máme být Tělo Kristovo.

Ptám se Těla Kristova, kam Bůh jde. Kam Bůh směřuje? Kam se hne, tam se máme hnout i my. Proto bychom to měli vědět. Pokud Bůh někam jde, my máme jít s Ním. Dobře. Co tedy Bůh říká? Věřím, že říká, že potřebujeme činit pokání. Potřebujeme činit pokání z letargie.

Potřebujeme říct: „Bože, to bylo špatně.“ Druhá věc: potřebujeme změnit životosprávu. Člověk, zvláště když je pěkné počasí, sluníčko, a v noci úplně dobře nespál, si nemůže dát k obědu výpečky se šesti. Jsem tady sám, nebo jste ještě tady? Říkal bych to, i kdybych tady byl sám, protože i pro mě je to určitým způsobem vzepření se. Musíme změnit životní styl. Nemůžu si dovolit v sobotu koukat do noci na televizi, do jedenácti, do půl dvanácté. Ráno pak vstát, pořádně se najíst a jet na shromáždění – protože vám garantuji, jaký bude výsledek. Můžu vám to zaručit. Pokud do vás zrovna po cestě někdo nenabourá a nestane se něco, co vás vyšine a vzpamatuje. Jinak přijdete na shromáždění spokojení, jemně unavení a už se těšíte na jaro, těšíte se, kdo ví na co. A přitom se někde děje Boží dílo. Bůh pracuje a chce, abychom taky pracovali. Bůh chce pracovat skrze nás.

Nedávno jsem četl jeden Omega message, kde sestra Mavis povídala o užitečném a neužitečném služebníkovi. Zaujalo mě to, tak jsem nad tím dumal. Líbí se mi jeden verš, který to popisuje. Je ve Filemonovi. Určitě Filemona znáte, protože to je dopis, který je hodně jednoduchý. Děti, je to krátký dopis. Přečtete si ho někdy večer a můžete si o tom povídat. Je to jediný z Pavlových listů, který má jen jedno téma, a tak budete hned vědět, o čem je. Je o otrokovi. Ten otrok se jmenoval Onezim. Pavel je ve vězení a má tam jakéhosi bratra. Bratra Onezima. Bratr Onezim byl původně otrok, jistý služebník Filemonův, který se sebral a Filemonovi utekl. A patrně mu utekl i s nějakým majetkem. Po cestě se však setkal s Božím slovem, učinil pokání a sloužil Pavlovi. Pavel má teď ve vězení pocit, pocit oprávněný, že by si Onezima klidně mohl nechat, protože Filemon mu je hodně dlužen, a že by mu Filemon Onezima určitě z největší lásky stejně dal, aby mu sloužil a pomáhal. Ale Pavel taky ví, že to není dobře, protože Filemon neví, kde Onezim je. Nejdříve si to musí Onezim s Filemonem vyčistit a vyřešit. Proto Pavel říká: „Milý Onezime, napíšu dopis, aby Filemon viděl, až k němu přijdeš, že to není žádný podvod, ale že jsi tady byl velmi užitečný a prospěšný. Tak tady je dopis, ten si tam osobně odnes.“ Pavel poslal dopisy vlastně dva. Jeden je Onezim sám a druhý je opravdový dopis. V tom dopise říká Filemonovi: „Filemone, posílám ti tvého otroka.“

Verš, který mě zaujal: „*Prosímť pak tebe (Filemone) za syna svého, kteréhož jsem zplodil v vězení svém, Onezima (možná se dokonce stalo, že Onezim tam byl taky zavřený – za nějakou krádež nebo za něco takového), kterýž byl někdy tobě neužitečný, ale nyní tobě i mně velmi užitečný, jehožť jsem odeslal. Protož ty jej, totiž střeva má, přijmi.*“ (v. 10-12) Tady se mluví o proměně. O proměně Onezima. O proměně Onezima z toho, který byl dříve neužitečný, a teď je Pavlovi i Filemonovi velmi užitečný. Velmi prospěšný. Užitečný, prospěšný. Prospěšný – mám z něho nějaký prospěch. Užitečný – mám z něho nějaký užitek. Věřím, že to je to, co nám Bůh mluví v tuto hodinu. Abychom byli užitečnými služebníky. Uprostřed apatie a letargie nemůžete být užiteční.

Musím se zastavit u myšlenky, která mě k tomu napadá. To, co po nás Bůh chce, je proměna. Církev dělá jednu velikou chybu. Vezmou člověka takového, jaký je, a na to nalepí jakousi užitečnost. Užitečnost, která se jmenuje charita, užitečnost, která se jmenuje skutky, užitečnost, která se jmenuje kdovíco. Člověk je neproměněný, hříšný, ale dělá takzvané dobré skutky. Církev to pak dokonce otočí tak, že říká, že člověk se skrze dobré skutky dostane do nebe. Nedostane se nikam. Vydláždí si – jak se říká, cesta do pekla je dlážděná dobrými úmysly... a skutky k tomu. Má to však být naopak – nejprve máme být vysvobození. Jestli chcete být užiteční, opravdu užiteční, je potřeba, abyste byli svobodní. Abyste neměli hřích. Protože hřích vás velmi lehce vyřadí z jakékoliv užitečnosti. Můžete tady sedět, můžete se tvářit bohumile. Můžete se tvářit křesťansky, můžete cokoli. Jenom vy víte, co je ve vaší mysli. Jenom vy víte, jaké jsou vaše touhy, jaké jsou vaše myšlenky. Je však potřeba, abychom zvítězili. Zvítězili nad tím, co nás drží někde při zemi a nedovoluje, abychom byli užiteční. Haleluja!

Měl jsem na srdci vám říct tři věci. Toto je jedna. O tom být užiteční, nebo neužiteční. O Onezimovi. Druhá je s tím velmi spjatá. Když se podíváme do Zjevení, do 2. a 3. kapitoly, píše se tam sedmkrát, nepletu-li se: „Tomu, kdo zvítězí...“ Tomu, kdo zvítězí. Je tam zaslíbení. Tomu, kdo zvítězí, dám. Dám mu seděti po mé pravici. Sedět se mnou na trůnu. Dám mu nové jméno. Dám mu nový kámen. Ale chci vás upozornit na opak toho, co tyto verše říkají. Ten, kdo nezvítězí, nic nedostane. Je to tak? Existuje jedno rozšířené učení. Anglicky se jmenuje „ultimate

reconciliation“. Český možná „konečné smíření“. Říkejme tomu teď česky „konečné smíření“, já vám to vysvětlím. To „ultimate reconciliation“, to „konečné smíření“ je v podstatě učení, které začíná myšlenkou: Bůh je dobrý. Tak začíná každé falešné učení – první věta je dobře. Třeba jehovisté: Bůh se jmenuje Jehova. To je správně, ale pak už to jde mimo. Každé učení začíná dobře. Podobně i toto učení začíná větou: Bůh je dobrý. Bůh je dobrý, a mocný ještě k tomu. Bůh dobrý a mocný nemůže dopustit, abychom nakonec skončili v pekle. To by přece nebyl dobrý. – To už je špatně. Protože Bůh nejen, že je dobrý, že je mocný, ale má taky další vlastnosti, které nám dávají tolik svobody, že se můžeme sami uvrhnout do pekla. To učení v podstatě říká: Nebojte se, nakonec tak jako tak budete spaseni. Existuje dokonce extrémní forma tohoto učení, bohužel velmi rozšířená, že Bůh nakonec spasí i satana. Samého d'ábla.

My si myslíme, že tomuto učení nevěříme. Zeptám se: „Věří tady někdo tomu učení?“ Říkáte ne? Ne, ani náhodou? No, třeba vás přesvědčím, že opak je pravdou. Hodně jsem nad tím přemýšlel v Africe. V Africe, zdá se, toto učení napáchalo hodně zmatků. Pochopil jsem však, že učení o „věčném smíření“ je velmi rozšířené. Je to přesvědčení, mentalita, kterou vidím všude okolo sebe. Proto jsem velmi přísný na děti. Snažím se být ve výchově důsledný, abych jim svou nedůsledností toto učení nepředával. Co mám na mysli? Řeknu jim třeba: „Až si uklidíš pokojíček, bude večer pudink.“ Děti si však pokojíček neuklidí, a večer je přesto pudink. Co je tím učím? Tatínek nás má natolik „rád“, že stejně, i když nebudeme dělat to, co nám řekl, dostaneme to, co nám slíbil. Je to tak?

Prosím vás, rodiče, jestli chcete pro svoje děti udělat něco dobrého, neporušujte dané dohody. Vím, někdy je to o slzičkách, někdy je to nepříjemné. Děti se však naučí něco hodně užitečného. Něco opravdu hodně užitečného. Budou vědět, že když se něco řekne, tak to platí, a následuje něco, co získají, nebo nezískají. Platí to i naopak. Rodiče, prosím vás, nikdy nebuďte líní. Slíbíte dětem: „Až si uklidíš pokojíček, půjdeme do kina.“ Kupříkladu. Děti si tedy uklidí pokojíček, ale vám se už do kina nechce. – „Půjdeme příště.“ Dávejte si na to pozor. Slibujte

jenom věci, které umíte splnit. Neslibujte spoustu věcí, které potom budete měnit a nebudete plnit. Funguje to v obou směrech.

Proč to říkám a proč je to tak důležité? Protože Bůh říká: „Tomu, kdo zvítězí, tomu dám.“ My říkáme haleluja, amen. Věříme, že dostaneme, ale přitom nevíťezíme! Protože jsme nakaženi tímto učením. Jsme nakaženi. Někde hluboko ve své duši jsme přesvědčeni, že to stejně dostaneme. Bůh mi to přece neudělá, že by mě nechal ochuzeného. Bůh mi to přece neudělá, že by mě nechal někde venku. Bůh by mi to neudělal, že by mi nedal nové jméno. Vevnitř budou někteří z bratří, se kterými jsem celou dobu chodil na shromáždění, a já bych tam neměl být? Protože jsme naučeni, že „puďink stejně bude“.

Chtěl jsem se vyhýbat politice, chtěl jsem se vyhnout určitým věcem, ale zjistil jsem, že jsem pravičák. Vidím mnoho souvislostí mezi Božím přemýšlením a pravicovým uvažováním. Věřím tomu z mnoha důvodů. Nemluvím o žádném konkrétním politikovi, nemluvím o tom, že ODS je z Boha. Tomu nevěřím. Jsou to hříšníci a lidi bez Boha stejně jako všichni ostatní. Nebo že jiná pravicová strana je z Boha. Třeba KDU-ČSL. Chraň Bůh! To si vůbec nemyslím. Ale povím vám, co jsou ty základní myšlenky, které mi tak vadí na levicovém smýšlení. Na politice, která je socialistická, i když si říká sociální. Je veliký rozdíl mezi sociální a socialistická. Sociální je v pořádku – potřebujeme se umět postarat o ty, kteří to opravdu potřebují. To je naší povinností. Bůh vždycky nabádá ty, kteří jsou silnější, aby pomáhali slabším. To je v pořádku. Ale socialistická znamená, že neexistuje žádná přímá vazba mezi tím, co udělám, a co z toho pro mě vyplývá. Nebo dokonce, výkon se trestá. – „Každý výkon bude po zásluze potrestán.“ Když se snažíš, abys zbohatl, tak budeš platit takové daně, že se ti to nevyplatí. A není to jenom o daních. To je jenom jedna z věcí.

Horší je ta politika, která vede lidi k tomu, že budu-li pracovat, nebudu-li pracovat, stejně se budu mít zhruba stejně. On se o mě někdo postará, on to někdo zařídí. Stát mi dá školství zdarma, lékařství zdarma, všechno bude zdarma. Všechno se točí okolo mě. Já mám jen poměrně malou zodpovědnost za svůj život. Kdyby se dopustilo socialistům, aby šli ještě dál, skončí to tam, kde už to jednou bylo. Všichni budeme mít práci povinnou. Nebude to moje povinnost sehnat si práci. Oni mi

nějakou práci dají. Ale chraň Bůh, abych si našel nějakou lepší a chtěl prosperovat. To oni se zas postarají, aby mi přistříhli křídylka. Amen?

Možná si říkáte, že ten režim už je 17 let pryč. Už je to neuvěřitelných 17 let. Myslíte si však, že socialistická mentalita je opravdu pryč? Když se podíváte do svých vlastních srdcí, zdaleka není pryč. Čekáme, že se o nás někdo postará. I v církvi. Měli bychom se vzepřít socialismu v naší duši. Měli bychom se vzepřít myšlence, že „ono se to“. Proto tak silně nevěříme v duchovenstvo a laiky. Nevěříme v laiky a duchovenstvo. Proč tomu nevěříme? Protože to je socialismus v církvi. Laici jsou obyčejný lid a duchovenstvo je partaj, strana. Strana, která říká: Nic neřešte, my to uděláme za vás. My vám to nalinkujeme a vy jenom fungujte v tom, co vám nalinkujeme. Nepotřebujeme nic slyšet. Nechceme, abyste byli něčeho účastní. My přijdeme, zatopíme v kostele, všechno pro vás uděláme. Všechno nalinkujeme, odzpíváme, odřídíme, odříkáme, a vy nám akorát dejte své desátky. A o nic se nestarejte.

Je to tak? Říkáte si: Tohle přece není systém, který máme u nás ve sboru. Ano a díky Bohu za to. Ale pozor, není to o tom, jestli se nazveme duchovenstvo a laici, ale jak bude jeden každý uvažovat. Oběma směry. Pokud si myslíte, že jste duchovní, dávejte si pozor, abyste neuvažovali tak, že jste ti duchovní, a uděláte všechno za ostatní. A nezačali takhle žít. – „Dejte mi jenom své peníze, já za vás to křesťanství udělám. Já to za vás budu žít.“ Ti pak, kteří se cítíte být méně duchovní, si dávejte pozor, abyste nepřicházeli s postojem: Dneska jdu na shromáždění, ale jdu tam jako laik. Jdu tam jako ten, kterému bude poslouženo. Řeknou mi, co mám dělat. Řeknou mi, z čeho mám činit pokání. Oni se i „předpomodlí“. Dovolte mi to zopakovat: Oni za mě tu práci udělají. Nečekám, že bych dneska někomu posloužil. Jestli jste šli dneska na shromáždění a nepočítali jste s tím, že budete sloužit, tak to je mentalita laika! Říkáte si: Počkej, já přece nejsem kazatel! – Tak to je taky mentalita laika. Pokud jste nepočítali s tím, že budete sloužit, máte problém. A potřebujete z toho být vysvobozeni. Ale pokud jste šli na shromáždění a řekli: „Bože, Ty mě znáš. Ty znáš moje silné i moje slabé stránky, Ty víš, co umím, a z mého pohledu toho moc není. Ale jsem připraven Ti sloužit. Jsem připraven posloužit. Použij si mě. Nechť se s někým setkám. Nechť někomu otevřu dveře. Nechť se s někým setkám a povzbudím ho slovem.

Nechť se zvednu, usměji, necht' třeba přinesu píseň. Necht' přijdu a něco učiním.“ Tím se vzpouzíte teologii laiků a duchovenstva.

Víte, co jsme zapomněli dát do našeho kalendáře sborových akcí? Já to ve svém kalendáři mám jako jednu z důležitých věcí. Druhého a třetího června jsou volby do poslanecké sněmovny. Proč to říkám? Protože bychom měli být těchto věcí účastni. Ne nutně, že bych si myslel, že zrovna můj hlas rozhodne. Ale proto, že bychom měli být v duchu účastni věcí okolo nás a zabývat se jimi. Abychom, pokud můžeme něco ovlivňovat, bychom to chtěli ovlivňovat. Abychom nečekali, že „ono se to“. Protože to je postoj, který je nekřesťanský. Věřím, že v této době v naší republice nejít k volbám je nekřesťanské. I kdybych věděl, že to stejně projedeme na celé čáře. Pokud mě Bůh pošle a v době voleb budu kázat na Ukrajině, s čistým svědomím nejdu k volbám. Rozumíme si? Nejsme zákoníci. Ale abych jel k babičce zrovna ten víkend, kdy jsou volby, a kvůli tomu nevolil, tak si myslím, že mám nějaký problém. Ten problém není v tom, že to musí být strana ta nebo strana ta. Ten problém je, že se mě to netýká. Jsem laik. Nejsem politik. Mě se to netýká.

Mě se to ale týká! Chci, aby se mě to týkalo. Víte, věřím jedné věci, a doufám, že tomu porozumíte. Věřím, že musíme činit pokání z toho, jak jsme nezvládli zákon o homosexualitě. Kdybychom to projeli o 10 hlasů, možná mě to ani netrkne. Ale to, co se okolo toho dělo! Jednu dobu to bylo, myslím, 117 hlasů pro zákon. Nejsem si jistý tím číslem, abych nemystifikoval, ale byl to poměrně velký počet, který říkal „pro“. Možná ještě týden před hlasováním. Pak pan Paroubek prohlásil, že zavázal všechny své lidi, aby povinně hlasovali pro zákon. Říkal jsem si: Bože, ten pan Paroubek fakt udělá takovou levárnu? A opravdu, pan Paroubek udělal takovou levárnu. A tak jsem si říkal: To jsem zvědavý, jak jsme schopni to zvrátit. Věřím, že nám Bůh dal na srdce to obrátit. Nebyl jsem si jistý, že máme dost sil to obrátit. Přiznám se sám za sebe, že jsem se do toho neopřel. Ne že bych se nepostil, ne že bych se nepomodlil, ale když to srovnám třeba se svou cestou do Nigérie, tak jsem to plně nevytěžil. Do Ameriky jsme bratřím taky dali vědět na poslední chvíli. Den předem jsme řekli bratřím, ať se modlí. V podstatě pár hodin předtím. Udělal jsem to, pravda, ale pozdě. A pak přišlo hlasování. Neuvěřitelné. První hlasování, myslím, 97 hlasů pro. To je o čtyři hlasy míň, zákon padl! Chvála

Bohu, říkal jsem si. Ale jako kdyby Bůh říkal, že nám to nedá zadarmo. – „Nedám vám to takhle levně. Vy jste se naučili, že stačí jen tak polechtat, a věci se budou dít. Nedám vám to takhle levně.“ Bác, druhé hlasování – 102. A jako by Bůh říkal: „Abyste si nemysleli, tak bude ještě jedno, aby to vyšlo těsně – 101 hlasů.“ Stačil jeden jediný hlas. Jeden jediný hlas, aby zákon neprošel. Jako by mi Bůh říkal: „Dokázal jsem vám těmi 97 hlasy, že to bylo lehce možné.“ Bylo to lehce možné. Bylo to úplně banální, úplně jednoduché.

Někdo si možná bude myslet, že chci říct, že někde od stolu ovlivňujeme politiku. Ne, my ne, ale věřím, že Bůh ano. Věřím, že Bůh chce, abychom i my stáli. Bůh má na zemi lid. Pokud si myslíme, že Bůh je „tam“ a my jsme „tady“, zase mluvíme o laicích. Pokud však věříme, že jsme Boží Tělo na této zemi, a že když Bůh něco dělá, hýbou se moje vlastní ruce, uvažujeme správně. Lidé se bojí být součástí Boha. Lidé se bojí této rétoriky. Řekněte někde: „My jsme Bůh,“ a vykážou vás z církve, ještě než budete mít šanci jim to vysvětlit. Svět by vás za to zavřel někde do blázince. Nikdo netvrdí, že někdo z nás je Bůh. V žádném případě ne. Ale musíme vědět, že pokud Bůh chce něco udělat, tak možná budou ochozena moje chodidla. Možná právě moje ruce budou unavené. Možná budou vyschlá moje ústa. Bůh hovoří, a já mám sucho v puse. Rozumíme tomu?

Věřím, že Bůh byl připraven nám ukázat, že ten zákon může lehce padnout. Velmi lehce. Kdyby to bylo 110 hlasů, tak si řeknu: No, je taková doba. Ale Bůh říká, že není taková doba. Taková je církev. Amen? Proč o tom hovořím? Jednak proto, abychom činili pokání. Poprosil jsem Boha, aby nás vrátil do hry. Věřím, že nás do hry vrátí. Možná nám dá dalšího půlroku, možná rok, ale věřím, že nás vrátí do hry a že nám dá příležitost udělat věci lépe. Je to jako písemka ve škole. Špatně napíšete písemku, ale tím to nesmí skončit. Bůh nám říká, abychom se vzepřeli. Abychom se vzepřeli. Abychom se vzepřeli tomu socialismu. Abychom se vzepřeli tomu, že někde někdo to za nás udělá. Že někde někdo to „odžije“ za nás. Že se stanu svatým tím, že budu sedět na nějakém shromáždění. Že když budu jenom sedět, někdo přijde a dá mi sociální dávky. – „Oni přijdou, však co, proč bych se namáhal? Když se budu namáhat, budu se mít lépe jenom o píd', a jestli vůbec.“ Víte, co říká

Bible? Víte, co říká Bible? Představte si to na billboardu politické strany: Kdo nechce pracovat, ať nejí. Dovede si to představit? Politický program, někde na plakátu. Volební program 2006: Kdo nechce pracovat, ať nejí!

Některé sociální dávky by se měly vyškrtnout. Prostě vyškrtnout a udělat to jiným způsobem. Jestli potřebuješ opravdu najíst a opravdu nemůžeš sehnat práci, nechť existuje způsob, jak ti pomoci. Stát potřebuje spoustu činností. Ať si lidi vydělávají práci. Dá se dělat spousta užitečné práce. Ale aby byl někdo doma a bylo to pro něj výhodné, no to je vrchol! Jenomže v církvi to platí taktéž. Nežehrejme na stát. Nečekejte, že budete žít kvalitní život. Nečekejte, že budete uspokojeni v Hospodinu, nečekejte, že budete duchovní a obdarovaní, když nepřiložíte ruku k dílu. Nepočítejte s tím. Nepočítejte s tím, protože tato myšlenka je Hospodinu odporná. Bůh vám dá všechnu příležitost, ale proto, abyste vy sami učinili, co máte, a přidrželi se spasení. Stát by měl pomáhat lidem, aby se sami postavili na vlastní nohy. A ne, aby stáli na státu. Stát by se měl postarat o to, aby se všichni mohli postavit na vlastní nohy. Dát jim možnosti, dát jim příležitosti, ne je ubíjet. Pomoci podnikatelům, aby podnikali. Ulehčit jim to. Ulehčit zaměstnancům, aby byli zaměstnáni. Ulehčit podnikatelům, aby zaměstnávali zaměstnance. Aby byla práce. Aby byla dobře odměňovaná. Protože vybírat daně jenom proto, aby se sužoval lid, je absurdní myšlenka. Máme daň, kterou je dražší vybrat, než to, co vynesou. Věděli jste to? Je to dědická daň. To znamená, že stát vydá více za to, že ji vybírá, než co z ní vybere. Takže nejjednodušší způsob, jak více vydělat, je tuto daň zrušit a přestat ji platit. Do června to ale nikdo neudělá.

Bůh nás povolává, abychom byli Tělo Kristovo, abychom fungovali jako Tělo Kristovo a abychom se chopili svého vlastního života a nakládali s ním. Abychom naložili se svým životem podle toho, kam chceme, aby se ubíral. A nepočítali s tím, že tady něco okolo nás, ať už se to jmenuje jakkoliv, stát, církev, rodina nebo kdokoliv, že mě to někam dostane. To je podvod. Tím se naučíte, že se nikdy nemůžete dostat dál, a nikdy dál nejdete. A zůstanete sedět. Zůstanete duchovně na nějakém místě a dál nemůžete dojít. Protože vás tam už nic netlačí. Dál vás nic nenutí. Tady zůstaňte, a budete spokojeni. Víte, v socialismu, zvláště v jeho poslední fázi, se člověk nemusel mít špatně. Ale nemohl se mít

dobře. Rozumíte mi? Teď nemluvím o lidech, kteří byli ve vězení. Ale když člověk chtěl, chodil do práce, možná měl rozumnou práci, pracoval od půl šesté do půl třetí, někdo dělal i odpolední a tak podobně. Vydělal si peníze, za které mohl jet občas na Šumavu, jednou za čas do Jugoslávie nebo něco takového. A na tu škodovku se taky dalo za nějakých 15 let našetřit. Byt bylo možné dostat zdarma. Dalo se určitým způsobem vegetovat – jezdilo se i na hory. Možná podobně, jako se jezdí dneska. Lidi to mohlo vést k postoji: Proč je potřeba s něčím zápasit?

A v církvi se vám může stát něco podobného. Máme se relativně dobře, všechno nějak funguje. Děti jsou zdravé, Bůh nám žehná, Bůh nás vysvobodí, máme určitou prosperitu, tak co. Proč to komplikovat? Proč si komplikovat život? Nic moc mě to nestojí. Oni to odkážou za mě a ještě mi to pošlou domů zabalené. Nemusím si to ani přečíst, ale mám to doma. Amen? Chci vám však říct jednu věc. Jednu děsivou věc. Jede vlak. A pokud do toho vlaku člověk nenastoupí, vlak odjede bez něj. Ještě jinak. Je cesta, a pokud se na tu cestu člověk nevydá a neprojde ji celou, nedošel. Není to tak, že byste došli do půlky a Bůh by řekl: „Stačí, já vás ten zbytek dotáhnu.“ Je spousta lidí, spousta lidí, kteří minou spasení. To, doufám, se vás netýká. Je spousta lidí, kteří minou spasení jenom proto, že s tím nechtěli nic udělat. Že to odkládali, odkládali, odkládali a jejich srdce vlastně říkalo, že nemají zájem, že nemají potřebu. Že by z toho chtěli mít jenom nějaký užitek a že vlastně nemají rádi Boha. Že mají rádi sebe.

Spousta lidí mine plné spasení. Víme, že jsme byli spaseni, budeme spaseni a jsme spasováni. Ale kdo koná naše spasení? No, bibliční studenti, dejte mi verš. Správně: „S bázní a třesením konejte své spasení.“ (Fp 2:12) Všichni si myslíme, že nás spasuje Bůh. To je pravda. Bůh nám hodí záchranný kruh a udělá úplně všechno pro to, abychom mohli být spaseni. Ale Bůh nás nemůže vytáhnout z vody a donést až na vrchol. To by nefungovalo. Bůh potřebuje, abychom bojovali, abychom si prošli zápasením a abychom zvítězili. Protože jenom ten, kdo zvítězí, ten obdrží. Takže se nenechte podvést, bratři a sestry. Pokud nezápasíte, nemůžete zvítězit. A pokud jste nezvítězili, neobdržíte. Znamená to, že i v neděli musím s něčím bojovat? Je to o tom, že se vždycky musíte rozhodovat pro spravedlnost. Vždycky musíte odporovat hříchu a chodit

ve svatosti. A to je zápas. Budete se vzpírat zlému. Nebojte, ten zlý se postará o to, aby byl okolo vás. To není vaše zodpovědnost. Vy si nemusíte vymýšlet boj. Stačí, když se rozhodnete a prohlásíte: „Dneska budu chodit svatě, dneska nevypustím z úst nespravedlivé slovo, dneska jsem připravený, Hospodine, slyšet, co říkáš, a být poslán, kam mě posíláš, a mluvit to, co Ty říkáš. Nebýt líný. A jestli mě po cestě nasměruješ doprava, abych někomu požehnal, jsem na to připravený.“ To stačí. Pokud toto vyznání uděláte, Bůh se postará o zbytek. Nepřítel taky.

Pak večer uvidíte, že jste vybojovali a získali ten den. Že jste získali nové jméno. Že sedíte s Bohem na Jeho trůnu. A že vám dá, abyste mohli vládnout. Je to na každém z nás. Je to na každém z nás. Jsem přesvědčen, že jednou dojdeme do nebe a budeme se divit. Jednou uvidíme, kde kdo skončil. U někoho budeme mile překvapeni. Bůh nám potom zjeví, co se dělo v jeho srdci v době, kdy jsme ho neviděli. Tak jako Filemon byl určitě mile překvapený, když přišel Onezim. Možná ho nejdříve zajal, když ho uviděl. – „Kdepak, Filemone, ty jsi mě nechtyl, já jsem přišel sám. Mám tady pro tebe dopis.“ Filemon seděl a možná říkal: „Bože, odpusť mi, že jsem nedokázal vidět a věřit, čeho Ty jsi schopen.“ Pro Filemona to byl určitě obrovský zázrak. Viděl Boží působení, Boží schopnost. Zatímco si myslel: kdo ví, co se děje s Onezidem? Bůh pracoval. Neztrácejte naději u žádných lidí. Bůh je schopen je někde zastihnout a dotknout se jich.

Na druhou stranu se nenechme oklamat. Jenom proto, že někdo chodí tři a půl roku s Pánem Ježíšem a je to jeden z dvanácti učedníků, neznamená to ještě, že nutně musí dojít spasení. Říkali byste si: Kdo jiný, než těch dvanáct? Ale Bůh ví lépe. Bůh pro Jidáše udělal úplně všechno, ale neudělal to, že by za něj učinil poslední rozhodnutí. Dokonce ani u apoštola Petra. Ježíš říkal: „Já jsem za tebe tak prosil, ale ani ty sám to neustojíš a zapřeš mě. Ale naštěstí někde v tobě je rozhodnutí, že budeš činit pokání.“

Chci vás trochu vystrašit, protože to je biblické, aspoň tak praví Juda.¹ Chci vám předložit nabídku.

¹ Juda 23 – „Jiné pak strašením k spasení přivozujete, z ohně je vychvacujícíe...“

Nevěříme v socialismus. Nevěříme, že „ono se to“. Věříme, že máte všechno ve své ruce. Máte Boží slovo ve své ruce. Máte Boží moc, Boží autoritu. Máte všechno pro to, abyste uchopili svůj život. Popadli a uchopili svůj život a vytěžili z něj maximum. Bůh přijde a bude se ptát na své hřivny. Bude se ptát, co jste s nimi udělali. Pokud si myslíte, že řeknete: „Já jsem je radši zakopal, aby se s nimi nic nestalo,“ tak to Bohu nestačí. Bůh bude počítat. Nenechte se oklamat. Bůh bude rozdávat. Nebude rozdávat tak, že stejně všichni dostanou. Amen? Bude tady velká radost, velká radost, ale i velký smutek. Kéž bych mohl udělat něco pro to, abyste mohli být součástí toho velikého veselí. Aby každý z vás měl radost v tom, že doběhl a obdržel. Obdržel svoji míru, obdržel svůj počet. Tato svobodná volba je Boží nabídka a na nás je, co s ní uděláme.

Kéž nikdo nepřijde a nezjistí, že má jenom malou hrstičku. Bude to jednoduché. Nebude žádné smlouvání. Už jenom vyhodnocení. Přijde Boží služebník, podívá se na svůj „papír“, najde vás tam a řekne: „Martin, tady to máme. Toto jsi získal, toto jsi obdržel, takhle blízko můžeš k Bohu. Taková je tvoje hvězda.“ Amen.